

ปรัชญา ของ นักเขียน

อ.ดร.สุนัย ไชยชนะ

การสื่อความหมาย
ที่จะสร้างอารมณ์
อันก่อให้เกิด
ความรู้สึกซาบซึ้ง
ในรสชาติของ
อารมณ์นั้น ๆ
เรียกว่า “ฐาน”
ที่รู้สึกในรสชาติ
ของอารมณ์
มีหยาบ ละเอียดย
ลึกและตื้น
ตามวิสัยของ
แต่ละบุคคล
ไม่เหมือนกัน

คำว่า “ปรัชญา” เป็นภาษา
สันสกฤต ภาษาบาลีเรียกว่าปัญญา
ปัญญาเกิดขึ้นได้เพราะอาศัยการฟัง
(สุตมยปัญญา) การคิด (จินตามย
ปัญญา) และการปฏิบัติ หรือการเจริญ
ภาวนา (ภาวนามยปัญญา) บุคคลใน
โลกแบ่งตามประมาณ คือหลักเกณฑ์
ในใจที่ไว้วัดในการที่จะเกิดความเชื่อ
หรือความนิยมเลื่อมใสท่านแสดงไว้
๔ จำพวก คือ พวกถือรูปเป็นประมาณ
๑ พวกถือเสียงเป็นประมาณ ๑ พวก
ถือความคร่ำหรือปอน ๆ เป็นประมาณ
๑ พวกถือธรรม คือเอาเนื้อหาสาระ
เหตุผลหลักการ และความถูกต้อง
เป็นประมาณ ๑ ความแตกต่างของ
บุคคลนั้นขึ้นอยู่กับภูมิปัญญาของแต่ละ
บุคคล พอแยกประเภทผู้รู้ได้ดังนี้

๑. ผู้รู้เข้าใจได้ฉับพลัน (อุคม-
ภูติปัญญา)
๒. ผู้รู้เข้าใจต่อเมื่อขยายความ
(วิปจิตปัญญา)
๓. ผู้ที่พอจะแนะนำต่อไปได้
(เนยยะ)
๔. ผู้ที่ไม่สามารถจะสั่งสอนได้
เพราะจะเข้าใจความหมายไม่ได้ (ปท-
ปรมะ)

การสื่อความหมายที่จะสร้าง
อารมณ์อันก่อให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้ง
ในรสชาติของอารมณ์นั้น ๆ เรียกว่า
“ฐาน” ที่รู้สึกในรสชาติของอารมณ์
มีหยาบ ละเอียดย ลึกและตื้น ตามวิสัย
ของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน ฐานที่
ให้เกิดความรู้สึกในรสชาติของอารมณ์
มี ๕ คือ

๑. ฐานให้ยินดี รัก พอใจ เช่น
การใส่อารมณ์พรรณนาความสวย
ความงาม สดรีที่รูปงาม เสียงไพเราะ
ชวนให้น่ารัก น่ายินดี น่าภิรมย์ชมชื่น
สร้างอารมณ์จนเกิดมโนภาพแม้แต่

การพรรณนาความงาม ความยินดี ความน่ารักของบุรุษก็เช่นกัน ดังพระนางเพื่อน พระนางแพง ในเรื่องลิลิตพระลอได้ทราบข่าวลือว่าพระลองามนักก็เกิดสรั้ง เป็นต้น

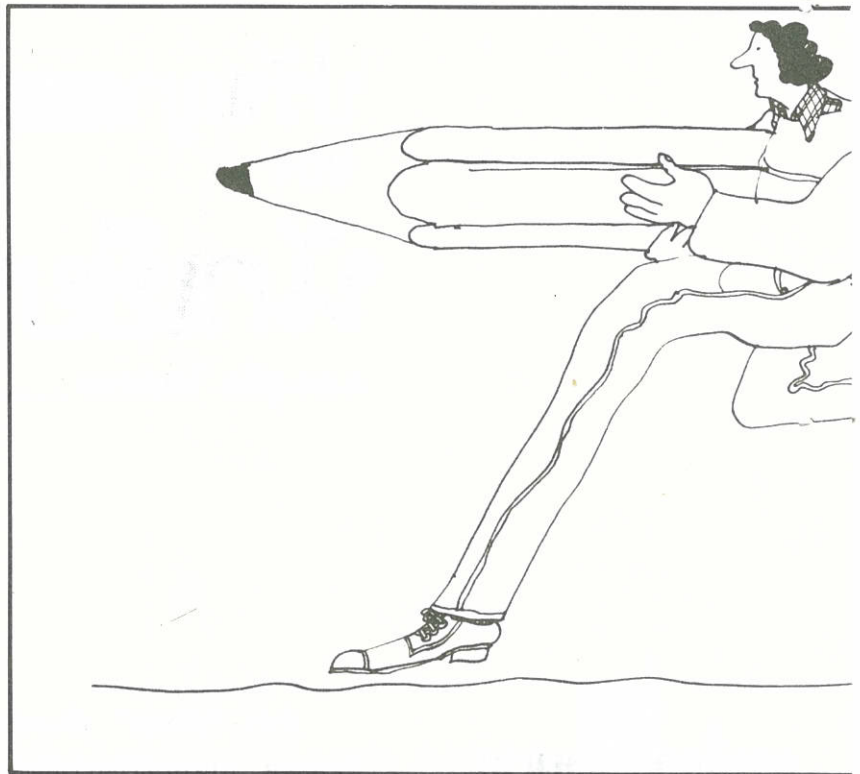
๒. ฐานให้เกิดรสขบขัน ยัมแย้ม หัวเราะ ครื้นเครง สนุกสนาน ยิ่งกับรูปที่เห็นหนังสือที่อ่าน เสียงที่ได้ยิน ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ลืมทุกข์ ดับกลุ้ม คลี่คลายความตึงเครียดได้จริง ๆ

๓. ฐาน สงสาร โศก เศร้าใจ สร้างอารมณ์ทำให้คนอ่านคนฟังใจเหี่ยวแห้ง สลด ถึงกับน้ำตาไหล นึกลำบาก เกิดความสังเวชใจกับบุคคลในท้องเรื่อง เห็นความทุกข์ยากก็เกิดเห็นคล้อยตามไปด้วย เช่น เรื่องมหาเวชสันดร กัณท์กุมารและมัทรี ผู้เขียนได้พรรณนาจนผู้ฟังอดใจที่จะสงสารไม่ได้ เคยทำให้ผู้ฟังหลั่งน้ำตามามากต่อมากแล้ว

๓. ฐานให้โกรธ ไม่พอใจ ขัดเคือง สร้างอารมณ์ ทำให้ผู้อ่านผู้ฟังเกิดฉุนเฉียวไม่พอใจในถ้อยคำในการกระทำของบุคคลในท้องเรื่องว่าทำไมถูก ไม่ชอบธรรม เสียศีลธรรมในสังคม ทนฟังทนดูไม่ได้ถึงกับประณามออกมาอย่างระงับอารมณ์ไม่ได้

๕. ฐานให้เกิดสกล่า อาจหาญ เอามาใช้เป็นสัญลักษณ์ของนักรบยกย่องว่ากล้ากล้า แสดงอารมณ์เป็นนักต่อสู้ทุกคน เหมือนอ่านหนังสือตะเลงพ่ายแล้ว ทำให้เกิดความรู้สึกกล้าหาญที่จะเผชิญต่อสงครามเพื่อรักษาประเทศชาติ

๖. ฐานให้เกิดสกลัว สะดุ้ง

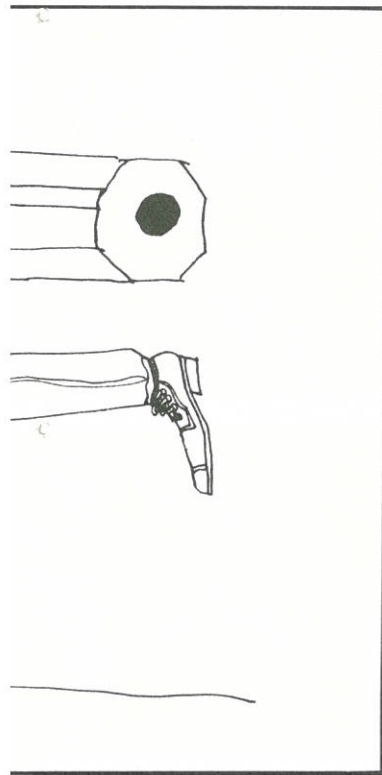
หวาดเสียว เกิดขึ้นเพราะอ่านและฟังรู้เห็นทุกข์โทษของการทำความชั่ว กลัวภัยในนรก กลัวโรคติดต่อ กลัวอดอยาก กลัวน้ำท่วม กลัวถูกผีปีศาจ กลัวความมืด พรรณนาสอใส่อารมณ์ไว้อย่างน่ากลัวมาก จนผู้อ่านเกิดกลัวจะสังเกตได้ว่าความกลัวจะเกิดขึ้นเพราะอ่านหนังสือ และฟังคนเล่าหรือคนอ่าน เป็นต้น

๗. ฐานให้เกลียด ขยะแขยง หมั่นไส้ ใส่อารมณ์ทำให้ผู้อ่านผู้ฟังเกิดขังน้ำหน้าบุคคลที่หนังสือได้พรรณนาถึงความชั่วร้ายเลวทรามต่าง ๆ ไว้ เช่นว่าเป็นคนคดโกง หน้าไหว้หลังหลอก ใจดำอำมหิต ไม่มีความเมตตาปราณี เป็นต้น บางเรื่องพรรณนาถึงสิ่งปฏิกูลของเพราะไว้ ทำให้นึกขยะแขยง สะอิดสะเอียนในซากศพที่เน่าเปื่อย หรือขึ้นพองส่งกลิ่นเหม็นคloy ทำให้กลิ่นไส้อาเจียนก่อให้เกิด

การเบื่อหน่ายในร่างกายของตนเอง ด้วยคิดว่าสักวันหนึ่งเราคงจะเป็นอย่างนี้เหมือนกัน

๘. ฐานให้เกิดการตื่นเต้น ประหลาดใจ ซึ่งใจด้วยนึกไม่ถึงว่าจะมีจะเป็นอย่างนี้ได้ นึกอัสจรรยใจในความสามารถในอุบาย ความพยายามของถ้อยคำ ศิลปะ วิทยาคุณ การปฏิบัติดีมีขันติ เมตตา ความกตัญญูเป็นต้น เป็นแม่บทของมานสมาบัติ ซึ่งหาบุคคลทั่วไปจะทำได้

๙. ฐานให้สงบเป็นเรื่องสำคัญ หรือเป็นรสสำคัญ ในการ ย่นเรื่องทุกเรื่องต้องมีจุดมุ่งหมายทางคติโลกและศีลธรรม อันเป็นอุดมคติของเรื่องทั้งหลาย เพราะเป็นคุณการทำให้ประสบสุขที่ใคร ๆ ไม่ปฏิเสธ อีกทั้งยังช่วยสร้างนิสัยของผู้อ่านผู้ฟังให้รักความสงบทางใจเป็นส่วนหนึ่งด้วย ตัวอย่างเช่น เกิดเรื่องเดือดร้อนเพราะ

เป็นเหตุ ก่อเกิดขึ้นตามความพอใจ
ของผู้เฒ่า

๓. เรื่องเกิดขึ้นเพราะอาศัยการ
ถือประโยชน์เป็นสำคัญ ถึงแม้จะจิตใจ
หรือไม่พอใจใคร ๆ อยู่บ้างก็ตามที่
ก็ให้เกิดขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์และ
ผลดีในกาลข้างหน้า

๔. เรื่องเกิดขึ้นเพราะอาศัย
อำนาจการถามเป็นเหตุ คือผู้ถามใคร
จะทราบ ถามขึ้นเพื่อต้องการจะทราบ
และให้แก้ข้อสงสัย ซึ่งผู้แก้จะยินดี
หรือไม่ก็ตามต้องเล่าต้องแถลงสนอง

ความประสงค์ของผู้ถาม โดยลักษณะ
นี้จึงเป็นการปรารภการถามเป็นที่ตั้ง...

นับได้ว่าการเกิดขึ้นของเรื่อง
ทุกเรื่อง ถึงแม้ว่าจะเกิดขึ้นโดยเหตุ
บังเอิญก็ดี หรือจงใจให้เกิดขึ้นก็ดี
เมื่อสาวเข้าไปหาเหตุแล้วจะต้องพบ
อุบัติเหตุทั้ง ๔ ตามที่กล่าวแล้วไม่
อย่างใดก็อย่างหนึ่งโดยแท้ ดังนั้น
นักเขียนจึงต้องมีจุดเริ่มต้นที่มีเหตุผล
และมีปรัชญาในการดำเนินชีวิตที่
ถูกต้อง

เกี่ยวกับผู้เขียน

ศูนย์ ไชยชนะ

อาจารย์

การศึกษา

ประกาศนียบัตรชั้นสูง (ส.จ.ว.), เปรียญนักธรรมเอก,
พุทธศาสตรบัณฑิต, อักษรศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมดี)
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต (เกียรตินิยมดี) ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต, (เกียรตินิยมดี) คุรุบัณฑิต ภาษาประยุกต์,
(เกียรตินิยมดีมาก) คุรุบัณฑิตปรัชญาวิทยาศาสตร์สังคม
(เกียรตินิยมดี) มหาวิทยาลัยชอโรบอนน์ประเทศฝรั่งเศส
ประสบการณ์การทำงาน

- เป็นครูอาจารย์ระดับมัธยมและอุดมศึกษาประมาณ 20 ปี
- ใช้ชีวิตทำงานและศึกษาในต่างประเทศสืบกว่าปี
- เป็นผู้เชี่ยวชาญในสถาบันภาษาและวัฒนธรรม ตะวันออกแห่งชาติ, มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ประเทศ ฝรั่งเศส
- เป็นวิทยากร บรรยาย ภาษาตะวันออกและวัฒนธรรม, ปรัชญา และตรรกศาสตร์ทั่วไป เขียนบทความลงในวารสารและหนังสือพิมพ์หลายฉบับ

โจรสล่ายี่สิบสี่คนก็จะจับตัวโจรสลัดที่
โจรสลัดและปราบโจรสลัดถึงเรื่องความเดือด
ร้อนเกิดขึ้นเพราะสงคราม เรื่องก็จะจบลง
ด้วยสงบสงครามเป็นต้น

จุดยืนของนักเขียน

การเกิดขึ้นของเรื่องต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่สักปานใดก็ตาม ถ้าจะต้องเกิดขึ้นจะต้องมีเหตุเป็นแดนเกิด คือ เกิดขึ้นเพราะมีเหตุ ไม่ใช่เกิดขึ้นลอย ๆ ถ้าเกิดขึ้นโดยไม่มีเหตุผล เรื่องนั้นก็กลายเป็นเรื่องอุบาทว์ไป ดังนั้นเหตุที่เกิดขึ้นของเรื่องจึงเรียกว่าอุบัติเหตุ ลักษณะของการเกิดขึ้นของเรื่องพอจะจำแนกได้ดังนี้

๑. เรื่องเกิดขึ้นเพราะอาศัย
เรื่องตนเองเป็นเหตุ คือเกิดขึ้นตาม
ความพอใจตน เาตนเองเป็นที่ตั้ง

๒. เรื่องเกิดขึ้นเพราะอาศัยผู้ใด